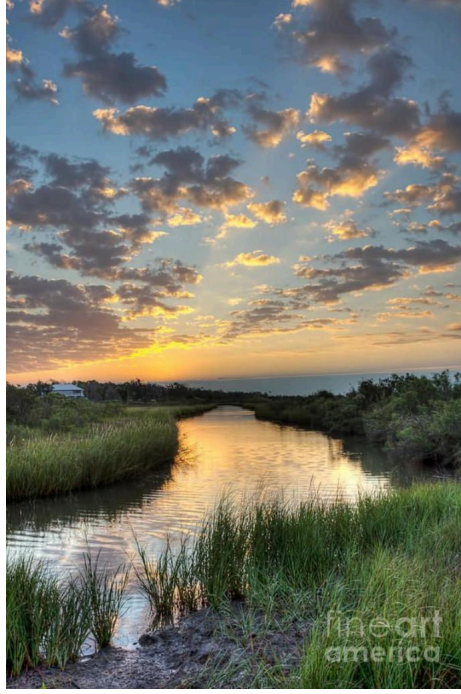

Terk Edilmişliğin Başşehri

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mayıs 2023

Düşlerim vardı bir zamanlar terk edilmişliğin şehrinde saklı...

Sükûtu dillendiren bir vaveyla
Mil çekilmiş gözlerinden firar eden binlerce yanığı
Yiten günün nezdinde
Solun mevsimin hükmünde
Bir başkaldırı şiir bir vazgeçiş
Bir imladan çıkıp yola imha edemediğim kadar nefreti
Buğrası zamanın terli teninde ölüm meleğinin
Başını yerden yere vuran bir tecelli
Aşkın hanesinde.

Sözcüklerin zümresinden
Firar eden gönülsüz bir sevdâ
Aşkın hatırına sever gibi yapanlardan yana değil elbet yüreğim
Serveti yaşamın
Sehven yenik düşen bir yaprak gibi
Savrulası nidalar saklı derinde
Bazen bir suret bazen bir sure

İyi gelen yüreğe elbet sevginin fitratı.

Günbegün eksilen bir şeyler var
Ansızın doğup batan
Ar bildiğim arı yüreğim
Ant içtiğim bir anıt mezar adeta kalemle diktiğim
Zühre Yıldızı gök kubbenin
Meali ölüm bile olsa şiiirdir tek servetim
Kaçkın mizaçlı şehir
Bilinmezin tininde raks eden şiir
İlahi Vasfı kâinatın
Kaybolmakla bulmak arasında saklı binlerce satır.

Hülyaların şehri iken aşk
Aşkın kıblesinde yaşamakla eş değer
Verilen fetvası ömrün
Hali hazırda altına imzama attığım ölümlü döngünün
Sureti kati umurunda olmadığımı bilsem de insanların
Bazen mil çekilmiş bir göz
Bazen pimi çekilmiş yürek
Batılı gizin endamı yitimin
Gökten yere uzanan o el ki:
Metruk hecelerin ışığının yanıp söndüğü
Bir dehlizde sürüklenen nazı niyazi
Üstü örtülü gölgelerin en büyük hazzı
Dedim ya: terk edilmişliğin başşehridir kalemin yazgısı.

Ertelenmiş bir mutluluk
Diskalifiye edilse ne ki attığım her nutuk?
Ufkun tecelli ettiği o zemin ki
Kâh yüksek kâh alçak duygular
Yerde arayıp gökte bulanlardan yanadır yaralar
Yad edilesi bir dünün öyküsü
Gün mizaçlı dokunulmazlığın da yıkılmazken kalesi
Kardıkça zemini
Önünü alamadığım kâh coşku kâh sevgi
Sözcükler ve kalemse, sonsuzluğun yankısı yargısı yazgısı...